

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

12 februarie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Iurie Diaconu,
Judecători Liliana Catan, Ion Guzun, Dumitru Mardari,
Maria Ghervas,

a judecat în ședința de judecată, fără citarea părților la proces, recursul ordinar, declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Vitalie Călugăreanu, împotriva sentinței Judecătoriei Căușeni din 22 iunie 2018 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 octombrie 2018, în privința inculpatului

*Goro Valeriu XXXX, născut la
XX XXXXX XXXX în XXXXXX, locuitor al
XXXXXX, XXXXXX, XXXXXX, cetățean al R.
Moldova, fără antecedente penale.*

*Termenul de examinare,
instanța de fond: 13.09.2017 – 22.06.2018,
instanța de apel: 25.07.2018 – 09.10.2018,
instanța de recurs: 27.12.2018 – 12.02.2019.*

Asupra recursului menționat, Colegiul penal lărgit,

CONSTATĂ :

1. Prin sentința Judecătoriei Căușeni din 22 iunie 2018, Goro Valeriu a fost condamnat în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal la amendă în mărime de 500 unități convenționale, ce constituie 10.000 lei.

De la inculpat s-a încasat în beneficiul părții vătămate Ceban S. prejudiciul material în sumă de 48.671 lei.

Cererea părții vătămate Ceban S. privind încasarea prejudiciului moral în mărime de 20.000 lei și cererea acuzării privind încasarea cheltuielilor judiciare în sumă de 32,10 lei au fost respinse ca neîntemeiate.

2. Instanța a constatat că în luna august anul 2013, inculpatul Goro V., urmărind scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane, prin înșelăciune și abuz de încredere, sub pretextul procurării unui microbuz în schimbul

microbuzului de model „Mercedes Sprinter”, accidentat de către Ceban C., ce aparține lui Goro V., sub pretextul reparării microbuzului accidentat, cu ulterioara vânzare a acestuia și împărțirea în jumătate a sumei bănești obținute în urma vânzării mijlocului de transport sus indicat, ***a primit de la Ceban S., prin intermediul lui Ceban C., suma de 6000 euro.***

La primirea banilor, Goro V. a întocmit o recipisă privind împrumutul de 3000 euro, cu restituirea datoriei până la 20.01.2014, însă până în prezent nu a restituit banii însușiți, ***iar după ce a primit suma de 6000 euro, dintre care 3000 euro cu titlu de împrumut*** de la Ceban S., nu a procurat nici un automobil, întru a fi posibilă vânzarea microbuzului accidentat, cauzând părții vătămate un ***prejudiciu material considerabil, în sumă totală de 3000 euro***, echivalentul a 50.471 lei.

Instanța a reținut că, inculpatul nu a recunoscut vina și a declarat că Ceban C. a comis un accident, în timp ce se deplasa cu microbuzul care îi aparține lui. Ulterior, discutând cu tatăl lui Ceban C., au convenit că acesta îi oferă 3000 euro pentru mijlocului de transport deteriorat și 3000 euro cu titlu de împrumut, cu condiția să împartă în jumătate banii obținuți din vânzarea microbuzului. Primind de la Ceban S. suma de 6000 euro, dintre care 3000 euro cu titlu de împrumut, a întocmit o recipisă. Intenționa, să procure un alt microbuz, însă, având probleme financiare, a cheltuit banii contrar înțelegerii pe care a avut-o cu partea vătămată. I-a restituit lui Ceban S. 200 euro, din suma de 3000 euro împrumutată, urmând să-i întoarcă și restul sumei de 2800 euro, însă la moment este în imposibilitate să-și onoreze obligațiile.

Totodată, vina lui este dovedită prin probele administrate.

Astfel, partea vătămată Ceban S. a relatat că, în timp ce se afla în Moscova, l-a telefonat fiul său și i-a spus că a accidentat automobilul inculpatului. Ulterior, a discutat cu inculpatul, care i-a comunicat că mașina nu este reparabilă și urgent trebuie să cumpere alta, indicând că cea accidentată este gajată la bancă. I-a transmis inculpatului 3000 euro pentru reparație și 3000 euro ca împrumut. Potrivit recipisei întocmite, inculpatul s-a obligat să-i restituie suma de 3000 euro până la 20.01.2014, însă i-a întors doar 1800 lei. Propunerea de a procura altă mașină, cea accidentată să fie vândută și banii să fie împărțiți în mod egal, i-a aparținut lui. Solicită ***să-i fie reparat prejudiciul material în sumă de 6000 euro*** și moral în mărime de 20.000 lei or, a fost mințit, indus în eroare, inculpatul având scopuri ilegale.

Martorul Ceban C. a comunicat că muncea neoficial la Goro V. și la 26 07.2013 a accidentat automobilul acestuia. Tatăl lui a convenit cu inculpatul să-i dea 3000 euro pentru reparația automobilului și 3000 euro cu împrumut. Inculpatul urma să repare mașină, s-o vândă iar banii să-i împartă cu el în jumătate. Mergând la piață, s-a înțeles cu Meleștean O. să-i dea în folosință un automobil, pe care urma să-l procure la prețul de 11.000 euro.

Martorul Ceban V. a indicat că în timp ce se aflau la muncă în Federația Rusă, i-a telefonat fiul lor și le-a spus că a comis un accident. Soțul a discutat cu inculpatul, apoi au transferat pe numele fiului câte 3000 euro. Banii au fost transferați pentru a procura alt automobil. Inculpatul a întocmit o recipisă pentru

suma de 3000 euro și nu a procurat alt automobil, dar l-a folosit pe cel primit de la Meleștean O. Ulterior, inculpatul nu a dorit să se întâlnească cu ei pentru a clarifica situația.

Martorul Meleștean O. a relatat că inculpatul a decis să procure unul din automobilele pe care le avea el în vânzare. Au convenit asupra prețului de 11.000 euro, iar inculpatul i-a spus că dispune doar de 6000 euro, cu restul sumei urmând să se clarifice în decursul unei săptămâni. Ulterior, inculpatul i-a spus că nu poate să-i achite nici suma de 6000 euro și a luat înapoi microbuzul.

Vinovăția inculpatului este dovedită și prin procesul verbal de examinare a înregistrărilor audio din 28.12.2016, recipisa din 02.08.2013, ordonanța din 28.12.2016 prin care a fost recunoscut în calitate de corp delict un DVD-R cu discuțiile purtate între Goro V. și Ceban S. pe 11.04.2016, 18.05.2016, 23.05.2016, 26.05.2016 și 31.05.2016.

În același timp, urmează a fi exclusă din învinuire suma de 3000 euro, echivalentul a 50.471 lei, deoarece inculpatul nu a dobândit ilicit toată suma de 6000 euro, indicată în rechizitoriu. Or, ***o parte din această sumă – 3000 euro a fost transmisă de partea vătămată inculpatului cu titlu de restituire a prejudiciului material*** pentru deteriorarea microbuzului. Mai mult, ***potrivit recipisei eliberate de inculpat la 02.08.2013, acceptată de partea vătămată, acesta a împrumutat de la Ceban S. suma de 3000 euro.***

Instanța a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, ca escrocheria, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune și abuz de încredere, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, că inculpatul anterior nu a fost condamnat, se caracterizează pozitiv, că nu au fost stabilite circumstanțe atenuante și agravante, concluzionând că reeducarea și corectarea lui este posibilă cu stabilirea unei pedepse sub formă de amendă.

Pe lângă aceasta, instanța a statuat că fiind exclusă din învinuire suma de 3000 euro, iar inculpatul a restituit 1800 lei, de la acesta urmează a fi încasat în beneficiul părții vătămate prejudiciul material în mărime de 58.671 lei.

Cererea părții vătămate privind încasarea prejudiciului moral în mărime de 20.000 lei este neîntemeiată or, nu a fost probat că în urma acțiunilor inculpatului, părții vătămate i-au fost cauzate suferințe psihice.

Totodată, conform art. 229 alin. (1)-(3) Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului.

Cheltuielile judiciare solicitate de acuzare, suportate la întocmirea actelor procesuale, sunt cheltuielile efectuate în cadrul urmăririi penale în vederea acumulării probatoriului necesar pentru demonstrarea vinovăției inculpatului în săvârșirea infracțiunii incriminate, cheltuieli ce sunt trecute în contul statului, iar normele procedurale nu prevăd achitarea din contul inculpatului a cheltuielilor judiciare, cererea privind încasarea cheltuielilor de judecată în sumă de 32,10 lei urmând a fi respinsă ca neîntemeiată.

3. Procurorul în Procuratura raionului Ștefan Vodă, Diana Cernomorcenco, a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatului să-i fie aplicată o pedeapsă cu amendă în mărime de 500

unități convenționale, ce constituie 10.000 lei, cu privarea de dreptul de a practica orice activitate de gestionare a bunurilor materiale și a mijloacelor bănești pe un termen de 2 ani, cu încasarea cheltuielilor judiciare în sumă de 32,10 lei.

Apelanta a invocat că la stabilirea pedepsei, instanța de fond nu a exteriorizat pericolul ce-l poartă infracțiunea săvârșită de inculpat, pedeapsa fiind inequitabilă în raport cu fapta comisă și insuficientă pentru realizarea scopului de corectare a condamnatului și prevenire a comiterii de către el pe viitor a altor fapte penale.

Neaplicarea pedepsei complementare va fi apreciată ca o atitudine tolerantă din partea statului și va diminua încrederea societății în eficacitatea și echitatea sistemului de justiție.

Totodată, art. 229 alin. (1) Cod de procedură penală prescrie că cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului.

Însă, instanța de fond eronat a interpretat aceste prevederi, având obligația de a decide asupra cheltuielilor judiciare solicitate spre încasare din contul inculpatului, în mărime de 32,10 lei. În caz contrar, urma să motiveze soluția trecerii cheltuielilor suportate în contul statului.

3.1. A declarat apel și partea vătămată, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care acțiunea civilă să fie admisă integral, inclusiv cu încasarea cheltuielilor judiciare în sumă de 3000 lei.

Apelantul a indicat că i-a fost cauzat un prejudiciu moral enorm, exprimat prin retrăiri, umilire, rușine, fiind mințit și folosit în scopuri ilegale de către o persoană în care a avut încredere.

Inculpatul nu i-a restituit datoria, mințindu-l de fiecare dată.

Instanța de fond nu s-a expus asupra încasării cheltuielilor judiciare, cu toate că a prezentat bonul de plată potrivit căruia i-a achitat avocatului Parascovia Cotelea suma de 3000 lei, în baza contractului de asistență juridică încheiat.

Nu este clar motivul din care instanța de fond, în sentința adoptată, nu a indicat participarea apărătorului, deși aceasta a participat în toate ședințele de judecată, lipsind doar la pronunțarea sentinței.

În partea descriptivă a sentinței, instanța a indicat că urmează să i se achite prejudiciul material în mărime de 58.671 lei, iar potrivit părții dispozitive a încasat prejudiciul material în mărime de 48.671 lei.

Nu este clară soluția instanței referitor la suma de 3000 euro, care se presupune a fi transmisă inculpatului pentru repararea microbuzului accidentat or, acesta nu a prezentat careva probe că a reparat mijlocul de transport, sau că acest microbuz există, în ce stare este și unde se află.

3.2. Avocatul Eugeniu Cotovici, la fel, a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat, pe motiv că în acțiunile lui nu sunt întrunite elementele infracțiunii.

Apelantul a invocat că prejudiciul cauzat prin deteriorarea microbuzului a fost apreciat de către inculpat și partea vătămată la suma de 6000 euro. Prin înțelegere comună, partea vătămată a reparat prejudiciul material cauzat de fiul său în mărime de 3000 euro, iar 3000 euro i-a oferit-o ca împrumut pentru procurarea altui microbuz.

Inculpatul a primit 6000 euro de la partea vătămată, dintre care 3000 euro constituie prejudiciul material și 3000 euro – împrumutul, scadent la 20.01.2014, suma de 1800 lei, la moment fiind restituită.

Latura obiectivă a escrocheriei se realizează prin dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune sau abuz de încredere. Obiectul imaterial al escrocheriei îl pot constitui bunurile, precum și drepturile asupra acestora, dobândite în mod ilicit. Drepturile dobândite ilicit asupra bunurilor vor constitui obiect material al escrocheriei, dacă ele asigură în continuare posibilitatea de a deține, a folosi și a dispune de obiectul escrocheriei. Primirea bunurilor cu condiția îndeplinirii unui angajament poate fi calificată ca escrocherie doar în cazul în care făptuitorul, încă la momentul intrării în stăpânire asupra acestor bunuri, urmărea scopul sustragerii lor și nu avea intenția să-și execute angajamentul asumat.

Latura subiectivă a escrocheriei se caracterizează prin intenție directă și prin scop de profit.

Deci, în acțiunile inculpatului nu sunt întrunite elementele infracțiunii prevăzute la art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 octombrie 2018, apelurile procurorului și al părții vătămate au fost respinse ca nefondate, apelul avocatului a fost admis, casată total sentința și pronunțată o nouă hotărâre.

Goro Valeriu a fost achitat de sub învinuirea săvârșirii infracțiunii prevăzute la art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, pe motiv că ***fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.***

Instanța de apel a constatat că Goro V. ***este învinuit*** că în luna august anul 2013, urmărind scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane, prin înșelăciune și abuz de încredere, sub pretextul procurării unui microbuz în schimbul celui de model „Mercedes Sprinter”, accidentat de către Ceban C., ce aparținea lui Goro V., sub pretextul reparării microbuzului accidentat, cu ulterioara vânzare a acestuia și împărțirea în jumătate a sumei bănești obținute în urma vânzării mijlocului de transport, a primit de la Ceban S., prin intermediul lui Ceban C., suma de 6000 euro. La primirea banilor, Goro V. a întocmit o recipisă privind împrumutul de 3000 euro, cu restituirea datoriei până la data de 20.01.2014, însă până în prezent nu a restituit banii însușiți, iar după ce a primit de la Ceban S. suma de 6000 euro, dintre care 3000 euro cu titlu de împrumut, nu a procurat nici un automobil, întru a fi posibilă vânzarea microbuzului accidentat, ***cauzând părții vătămate un prejudiciu material considerabil, în sumă totală de 3000 euro***, echivalentul a 50.471 lei.

Organul de urmărire penală a calificat infracțiunea imputată inculpatului în baza articolului 190 al. (2) lit. c) Cod penal, ca escrocheria, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune și abuz de încredere, cu cauzarea de daune în proporții considerabile

Însă, probele prezentate în sprijinul învinuirii nu constituie o bază probatorie pentru recunoașterea vinovăției inculpatului ***în săvârșirea faptei incriminate*** prin rechizitoriu.

Inculpatul a respins în totalitate învinuirea înaintată, indicând că relațiile cu partea vătămată sunt de natură juridică civilă și această versiune nu a fost combătută prin probele acuzării.

Declarațiile inculpatului, în coroborare cu ale părții vătămate și martorilor Ceban C., Ceban V., Meleștean O., precum și cu procesul verbal de examinare a înregistrărilor audio din 28.12.2016, recipisa din 02.08.2013, atestă cu certitudine că între inculpat și partea vătămată a fost încheiat un acord bilateral privind **împrumutarea banilor în mărime de 6000 euro** de la Ceban S., dintre care 3000 euro urmau a fi investiți în reparația mijlocului de transport accidentat, iar restul sumei de 3000 euro au fost acordați cu titlu de împrumut.

Din declarațiile părții vătămate, rezultă că inculpatul i-a întors 1800 lei, obligându-se să restituie restul sumei și nu se eschivează de la plata datoriei.

Astfel, între inculpat și partea vătămată există relații litigioase de natură juridică civilă.

Deci, prima instanță nu a apreciat probele administrate complet și sub toate aspectele, nefiind motivate temeinic și legal concluziile cu privire la vinovăția inculpatului **în săvârșirea infracțiunii imputate**, existând dubii rezonabile referitor la fapta inculpatului, **în sensul întrunirii elementelor infracțiunii imputate**.

Or, probele administrate nu dovedesc vinovăția inculpatului **în săvârșirea infracțiunii imputate**, iar, potrivit art. 390 alin. (1) pct. 3), 389 alin. (1) Cod de procedură penală, se constată temeiul legal pentru achitarea inculpatului - **fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii**.

5. Procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Vitalie Călugăreanu, a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea acestei decizii și dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță, în alt complet de judecată.

Recurentul a invocat că probele acuzării nu au fost suspuse verificării, instanța de apel făcând trimitere unilateral la argumentele invocate de apărare, care au fost puse la baza sentinței de achitare.

Decizia instanței de apel este contrară stării de fapt stabilite în baza probelor administrate și prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, care prescrie că fiecare probă urmează a fi apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor, fiind încălcate și prevederile art. 394 alin. (3) pct. 2) Cod de procedură penală, conform căror instanța de judecată la pronunțarea sentinței de achitare are obligația de a indica motivele pentru care sunt respinse probele aduse în sprijinul acuzării.

Or, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii incriminate se dovedește pe deplin prin probele administrate în cadrul urmăririi penale și cercetate în instanța de apel, fiind invocate și în apelul acuzării, însă instanța de apel nu s-a expus asupra lor, fiind respinsă puterea de acuzare fără o motivare plauzibilă sau bazată pe probe care ar combate învinuirea incriminată inculpatului.

Astfel, vinovăția inculpatului se demonstrează prin declarațiile părții vătămate Ceban S., martorilor Ceban C., Ceban V. și Meleștean O., procesul verbal de examinare a înregistrărilor audio din 28.12.2016, recipisa din 02.08.2013, ordonanța de recunoaștere și de anexare la cauza penală a corpurilor

delicte din 28.12.2016 – discul DVD-R cu informația înscrisă pe el la 11.04.2016, 18.05.2016, 23.05.2016, 26.05.2016, 31.05.2016, ce reprezintă discuțiile dintre Goro V. și Ceban S.

Instanța de apel urma să supună aprecierii toate probele administrate, care dovedesc pe deplin vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii de escrocherie și să recalifice acțiunile acestuia de la art. 190 alin. (2) lit. c) la art. 190 alin. (1) Cod penal, ca urmare a modificărilor survenite în acest articol, după declararea apelului.

În drept, recursul este întemeiat pe art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală – instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

6. Judecând recursul ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și argumentelor invocate, Colegiul penal lărgit concluzionează că acesta urmează a fi admis, din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Sub acest aspect se atestă că instanța de fond și cea de apel au comis următoarele erori de drept.

În primul rând, potrivit art. 384 alin. (3) Cod de procedură penală, sentința instanței de judecată trebuie să fie legală, întemeiată și motivată. Conform art. 101 alin. (1) și (4) Cod de procedură penală, fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor. Instanța de judecată este obligată să motiveze în hotărâre admisibilitatea sau inadmisibilitatea tuturor probelor administrate. În corespundere cu art. 325 alin. (1) Cod de procedură penală, judecarea cauzei se efectuează numai în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu. Potrivit art. 394 alin. (1) pct. 1) și 2) Cod de procedură penală, partea descriptivă a sentinței de condamnare trebuie să cuprindă descrierea faptei criminale, considerată ca fiind dovedită, indicându-se locul, timpul, modul săvârșirii ei, forma și gradul de vinovăție, motivele și consecințele infracțiunii, probele pe care se întemeiază concluziile instanței de judecată și motivele pentru care instanța a respins alte probe.

Conform jurisprudenței naționale, sentința trebuie să corespundă atât după formă, cât și după conținut cerințelor art. 384-397 Cod de procedură penală. Sentința se expune în mod consecvent, astfel ca noua situație să decurgă din cea anterioară și să aibă legătură logică cu ea, excluzându-se folosirea formulărilor inexacte (*Hotărârea Plenului CSJ nr. 22 din 12.12.2005 privind sentința judecătorească, pct. 3.*).

În pofida acestor prescripții legale, potrivit descriptivului sentinței (*pct. 2. din decizie*), instanța de fond:

a) în fapta descrisă, ca fiind dovedită, a indicat inițial că inculpatul, sub pretextul procurării unui microbuz în schimbul microbuzului de model „Mercedes Sprinter”, accidentat de către Ceban C., ce aparținea lui Goro V., sub pretextul reparării microbuzului accidentat, a primit 6000 euro, apoi a concluzionat absolut neclar și sumar că, după ce a primit suma de 6000 euro, dintre care 3000 euro cu titlu de împrumut, a cauzat părții vătămate un prejudiciu material în sumă totală de doar 3000 euro, echivalentul a 40.471 lei.

Astfel, dat fiind că, potrivit învinuirii formulate în rechizitoriu, inculpatul a cauzat părții vătămate: „un prejudiciu material în sumă totală de **6000 euro**, echivalentul a **100.042 lei**”, instanța nu a precizat și constatat clar esența prejudiciului de doar **3000 euro** – sunt banii obținuți pentru repararea automobilului accidentat, sau cei destinați pentru procurarea altui automobil, ori sunt cei împrumutați.

În același timp, concluzionând sumar că: „urmează a fi exclusă din învinuire suma de 3000 euro, echivalentul a 50.471 lei, deoarece inculpatul nu a dobândit ilicit toată suma de 6000 euro, indicată în rechizitoriu. Or, o parte din această sumă – **3000 euro** au fost transmisă de partea vătămată inculpatului **cu titlu de restituire a prejudiciului material** pentru deteriorarea microbuzului. Mai mult, potrivit recipisei eliberată de inculpat la 02.08.2013, acceptată de partea vătămată, acesta a **împrumutat de la Ceban S. suma de 3000 euro**”, instanța nu și-a argumentat clar și concludent soluția privind suma concretă de bani exclusă din învinuire – cea transmisă **cu titlu de restituire a prejudiciului material** sau cea **împrumutată**, lipsind cu desăvârșire și motivarea fondată pe vreun temei de drept în aspectul vizat;

b) doar a trecut în revistă probele administrate pe caz, însă nu a apreciat fiecare probă separat, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor, inclusiv cu circumstanțele de fapt și de drept invocate în rechizitoriu, nefiind redată esența probelor scrise, în special al procesului verbal de examinare a înregistrărilor audio din 28.12.2016, cât și nu a indicat motivele pentru care a respins versiunile și probele apărării;

Totodată, rezumatul instanței că, *inclusiv prin procesul verbal de examinare a înregistrărilor audio din 28.12.2016, recipisa din 02.08.2013, ordonanța de recunoaștere și de anexare a corpurilor delictive din 28.12.2016, prin care a fost recunoscut în calitate de corp delict un DVD-R cu discuțiile purtate între Goro V. și Ceban S., înscrise pe el la 11.04.2016, 18.05.2016, 23.05.2016, 26.05.2016, 31.05.2016, a fost dovedită integral vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate*, nu corespunde criteriilor de apreciere a probelor prescrise în art. 101 alin. (1) și (4) Cod de procedură penală.

Prin urmare, prima instanță nu a judecat fondul cauzei în conformitate cu rigorile prevăzute de lege și a adoptat o hotărâre care nu cuprinde motive legale pe care se întemeiază soluția.

În al doilea rând, conform art. 414 alin. (1) Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza

penală. Potrivit art. 419 Cod de procedură penală, rejudecarea cauzei de către instanța de apel se desfășoară potrivit regulilor generale pentru examinarea cauzelor în primă instanță, care se aplică în mod corespunzător. În corespundere cu art. 325 alin. (1) Cod de procedură penală, judecarea cauzei se efectuează numai în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu. Conform art. 394 alin. (3) pct. 1) și 2) Cod de procedură penală, partea descriptivă a sentinței de achitare trebuie să cuprindă indicarea învinuirii pe baza căreia cauza în privința învinuitului a fost trimisă în judecată, descrierea circumstanțelor cauzei constatate de instanța de judecată și enunțarea temeiurilor pentru achitarea inculpatului, cu indicarea motivelor pentru care instanța respinge probele aduse în sprijinul acuzării.

Însă, instanța de apel, nu a respectat prescripțiile de drept nominalizate, deoarece, just rejudecând cauza potrivit regulilor generale, conform descriptivului și dispozitivului deciziei contestate (*pct. 4. din decizie*):

a) nu a indicat corect învinuirea formulată inculpatului, or, a specificat că ultimul este acuzat că, prin acțiunile sale infracționale, a cauzat: „*părții vătămate un prejudiciu material considerabil, în sumă totală de 3000 euro, echivalentul a 50.471 lei*”, pe când, potrivit rechizitoriului, inculpatul a cauzat părții vătămate: „*un prejudiciu material în sumă totală de 6000 euro, echivalentul a 100.042 lei*”.

Prin urmare, instanța de apel nu a judecat cauza în raport cu circumstanțele de fapt și de drept invocate în respectivul act de învinuire;

b) a constatat în descriptivului deciziei mai multe temeuri de achitare a inculpatului, care se contrazic și se exclud reciproc, cum ar fi că: „*...probele nu constituie o bază probatorie pentru recunoașterea vinovăției inculpatului în săvârșirea faptei incriminate prin rechizitoriu..., nefiind motivate temeinic și legal concluziile cu privire la vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate, existând dubii rezonabile referitor la fapta inculpatului, în sensul întrunirii elementelor infracțiunii imputate..., probele administrate nu dovedesc vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate, iar, potrivit art. 390 alin. (1) pct. 3), 389 alin. (1) Cod de procedură penală, se constată temeiul legal pentru achitarea inculpatului - fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii*”.

Totodată, în dispozitiv, a indicat divergent că inculpatul este achitat din motiv că: „*fapta lui nu întrunește elementele infracțiunii*”;

c) doar a trecut în revistă probele administrate pe caz, însă nu a apreciat fiecare probă separat, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor, inclusiv cu circumstanțele de fapt și de drept indicate în rechizitoriu, și nu a indicat motivele pentru care a respins probele acuzării.

Mai mult, a constatat absolut sumar și divergent că: „*...între inculpat și partea vătămată a fost încheiat un acord bilateral privind împrumutarea banilor în mărime de 6000 euro de la Ceban S., dintre care 3000 euro urmau a fi investiți în reparația mijlocului de transport accidentat, iar restul sumei de 3000 euro au fost acordați cu titlu de împrumut*”, nefiind clar în raport cu care sumă concretă, din cele indicate supra, a concluzionat că *între inculpat și partea vătămată există relații litigioase de natură juridică civilă*.

Împrejurările expuse atestă în mod lucid că instanțele de fond și de apel nu au judecat cauza penală în condițiile legii, deoarece au adoptat hotărâri care nu cuprind motive legale pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazicând dispozitivul hotărârii, și că recursul ordinar este întemeiat.

Conform art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, instanța de recurs casează total hotărârea atacată și dispune rejudecarea cauzei de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Dat fiind că încălcările normelor procedurale specificate, comise de către instanțele de fond și de apel, constituie erori de drept prevăzute în art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală și care nu pot fi corectate de către instanța de recurs, se impune soluția admiterii recursului ordinar, casării totale a deciziei contestate, și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

La rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să țină cont de împrejurările expuse, să înlăture erorile menționate, să judece cauza în strictă conformitate cu legea, și să adopte o hotărâre legală și întemeiată.

7. În conformitate cu art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. c), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE :

admite recursul ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Vitalie Călugăreanu, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 octombrie 2018, în privința inculpatului Goro Valeriu XXX, și dispune rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia nu este susceptibilă de a fi atacată, pronunțată integral la 07 martie 2019.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun

Dumitru Mardari

Maria Ghervas